

Intervju protiv rata

MIROVNI PROTEST "SOLIDARNOST, MIR, PRIJATELJSTVO"

Početkom avgusta na Paliću održan je VII međunarodni skup – "MRE@A @EN-SKE SOLIDARNOSTI PROTIV RATA."

Jedna od odluka skupa na završnoj sjednici bila je održavanje mirovnog, antiratnog protesta u svim gradovima odakle su dolazile učesnice skupa. Dogovorile smo se da to bude 18.09.1998. god. U Totovom selu, na putujućoj radionici mirovnjakinje iz @UC-a Beograda saopćtile su nam da je termin pomjeren za 19. 09. 1998. god. a pod koordinatorsvom A.I. Tako je smo saznale da je se prvi put za posljednjih 8 godina u istom danu održati mirovni skupovi širom Evrope. Biljana i ja odlučile smo odmah – pokušamo da organizujemo mirovni skup u Podgorici.

U ponedjeljak 14.09.1998. god. Biljana i ja odlazimo u MUP da zakažemo prijem kod načelnika MUP-a Podgorice oko dobijanja dozvole za održavanje skupa. Dogovorile smo se da bi skup održale na cen-

tralnom trgu u Podgorici u terminu od 17-18 sati. Međutim, dobijamo odgovor da načelnik nije tu i da nas možemo primiti sutradan u 9 sati. Zbog toga da se što prije i što više informiramo o mogućnostima dobijanja dozvole za skup odlazimo kod dva inspektora MUP-a na razgovor. Ulažeći vidim da na vratima piše "odjeljak za razbojništvo" i odmah komentarišem "Biljo dokle nas dvije stigismo". Bilja se smije, a i ja. Ali iza ovog groznog natpisa dočekuju nas ljubazni inspektori. Saopćavamo im potrebne informacije o skupu, a oni nas upućuju na pisanje zahtjeva za održavanje skupa i predavanje istog u arhivu MUP-a. Odgovor, kažu, slijedi za 24 sata. Ponovo smijeh. "Mi smo Crnogorke koje su izašle iz patrijahata, bez predrasuda" – kaže Nada, a Azra dodaje "Mi smo žene savremene". Bilja neprestano telefonira i ja joj onako u prolazu kažem da bi slučaj mogla da joj se zaljepi za uvo. Maja i Azra se smenjuju pored kompjutera. Osmišljeni letak već štampaju. Imamo i novu ideju – poslati pravoslavnoj, katoličkoj i islamskoj zajednici poru-

ke da na kraju skupa u 18 sati po-nu molitve za sve žrtve rata – MOLITVE MIRA. Telefon se bukvalno “usijao” od slanja i primanja poziva. Srećne smo, iako ne znamo kakav će biti krajnji ishod svega ovoga. Pozitivne energije nam ne fali.

Danas je već treći dan da smo u prostorijama SOS-a od jutra do večeri. Da, tog trećeg dana donosimo odluku da zovemo ponovo sve medije i obavještavamo ih da ćemo u četvrtak 17. septembra 1998. god. u 11 sati u našim prostorijama održati konferenciju za novine. Ujedno, svima šaljemo molbu da naše obavještenje o skupu objave besplatno jer para zaista nemamo, a to potkrepljujemo izjavom da smo volonterska i humanitarna organizacija. Danas smo umnožile letke koje će jedna djevojka dijeliti za vrijeme našeg stajanja. Naručile smo 150, a u štampariji su nam odštampali besplatno još 100 primjeraka u znak podrške. Poslije podne dobijamo fax od Crnogorske pravoslavne crkve sa prelijepim sadržajem podrške koji nam upućuje episkop Mihailo i obavještenje da će predstavnici CPC prisustvovati našem skupu.

Na konferenciji za štampu tačno u 11 sati pojavljuju se novinari: predstavnici TV CG i jedna novinarka “Pobjede”. Malo smo razočarane: “A gdje su ostali? Pozvale smo sve! Telefon zvoni i naša prijateljica pita da li se neko pojavio od novinara. Kažemo da su tu novinari TV CG i “POBJEDE”. Dobro je – kaže mi Sandra, sjajne ste, skrenule ste pažnju, jer u isto vrijeme konferenciju za novinare ima predsjednik Šukanovi}. Pozdravlja nas i želi da to dobro odradimo. Odlazimo u drugu prostoriju da damo izjavu. Sju-

tradan u jutranjem programu TV CG ide prilog o mirovnom skupu “Solidarnost, mir, prijateljstvo”. “Vijesti” donose manji članak, kao i “Pobjeda” i “Monitor”. Uglavnom, svi mediji objavljuju naše obavještenje, prihvatili su našu molbu.

Petak popodne u našem SOS centru je pravi haos! Na stolovima, podu, svuda veliki hamer papiri, markeri, flomasteri. Pišemo transparente!! Sporo ispisujemo slova i poruke, ali ostajemo do jutra ako treba da sve završimo – odlučile smo. Zovu nas iz “SOS centra Nikšić” da vide dokle smo stigle i najavljuju dolazak njih pet – Mira, Nataša, Slavka, Dijana i Branika. Javlja se i Ljupka iz Kotor, predstavnica “Anime”. Pružaju nam podršku i kažu da one stoje u Kotoru na Trgu od oružja, u isto vrijeme kada i mi, od 17-18 sati.

Te večeri bili smo “dežurne” do 3 ujutro u “sastavu” Nada, Azra, Juca, Bilja, Nena, Aida, Sandra, Tamara i Maja. Pospane i umorne, ali radosne zbog završenog posla, odlazimo kućama.

Danas 19. septembra 1998. Azra je stigla prva u 11 sati i kupila cvijeće za mali performans na trgu. U 15 sati sve koje idemo na skup smo na okupu. Posljednji dogovor i u 16 i 15 odlazimo na trg. Oni koji su najavili učešće pridruže nam se na trgu. Ali... osim slučajnih prolaznika u kasno subotnje popodne i predstavnika MUP-a ne vidimo nikog od najavljenih učesnica. Duva jak vjetar i nosi nam transparente koje postavljamo ispod kaveza sa golubovima. Ne pomaže ni kamenje koje nam donose djeca i znateljnici koji prilaze da vide o čemu je riječ. Ispred kaveza koji je sav protkan maslinovim granicama stavljamo veliko okruglo crno

